

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதோமா நுஜய நம்

ஹரிஸமய திராகரம்.

தோகுதி 3.

VOL. 3.

குரோகன

வருஷம்

தைமீ

பகுதி 1.

No. 1.

1926.

JANUARY
&
FEBRUARY

“தனக்குவமை இல்லா தான்றாள் சேர்ந்தார்க்கல்லாள்
மனக்கவலைமாற்றவ்ரின” —தேய்வப்புவர்.

பொருளடக்கம்.

1.	திவாகரத்தின் முன்னுருவதாண்டு:-	ப. அ.	1
2.	ஸ்தோதரம்:-	...	3
3.	ஸ்ரீராமா நுஜஸித்தாந்தப்ரகாசிகை:-	உபய	
	வேதாந்த வித்வான் சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி		
	சாரப்பங்காடு.		7
4.	ஓர் எதிருரை:-	ப. அ.	14

பண்டித. ஆ. அரங்கராமா நுஜன்-பத்திராதிபன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 2-1 [தனிப்பிரதி அரை 4.

வி. பி. சாரஜ் பிரத்திமேகம். அக்கரை தேசங்களுக்கு 2-8-0

மதுரை, தெற்குமாநாட்டுத் தெரு,

ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸில், பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

முது
ஸ்ரீராமாதுஜாய நம:

ஹரிஸமய திராகரம்.

தொகுதி 3.

VOL. 3.

குரோகன

வருஷம்

தைமீ

பகுதி 1.

No. 1.

1926.

JANUARY
&
FEBRUARY

"தனங்குலம: இவ்வ தான்றான்சேர்தார்த்தகல்லைன்
மனக்கலலைமாற்றலினு" — தேவப்பலவர்.

பொருளடக்கம்.

1. நிவாகரத்தின் முன்னுவதான்:-	ப. அ.	1
2. ஸ்தேதர்தரம்:-	...	3
3. ஸ்ரீராமாதுஜவித்தார்த்தபாகாசிகை:-	உ. ப. ப.	
விவதாந்த விதவான் சிங்கப்பெருமான் ஸ்வாமி
காப்பங்காடு.		
4. ஓர் எதிருரை:-	...	14

பண்டித. ஆ. அரங்கராமா நுஜன்-பத்திராதிபன்:

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 3-] [கனிப்பிரதி அனா 4.

வி. பி. சார்ஜ பிரத்திகீயகம். அக்கரை தேசங்களுக்கு 2-8-0

மதுரை தெற்குமாடிக் தெரு,

ஹரிஸமய திராகரம் பிரஸில், பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேதராமாநுஜாயநம:

ஹரிஸமய திவாகரம்.

தொகுதி ந. குரோதனவ்ஸு தைம் பகுதி க.
Vol. 3. January & February 1926. No. 1.

திவாகர த்தின்மூன்றாவதாண்டு.

“நீலமேகாரின்முகிலேநெங்கடலின்
கோலமேயத்திகிரிக்கோமானே—மூலமென
மாத்தாமரைமடுவின்மால்யானையோலமிடக்
காத்தாய்கடைபோகக்கா.

ஸர்வேசுவரனது திருவருளால் நமது திவாகரத்தின் இரண்டாவதாண்டு இனிது நிறைவேறி இப்பொழுது மூன்றாவது வருஷம் தொடங்குகின்றது. முதல் வருஷத்திற் பாலவே இது இன்றுவரை நம் நாட்டில் நல்லறிவு விளங்கச்செய்து வருதலைப் பலரும் பாராட்டக் காண்கிறோம்.

ஸ்ரீமதுபபவேதாந்த ப்ரவர்த்தகரா யெழுந்தருளியுள்ள காரப்பங்காடு, சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி முதலான பெரியோர் அன்புடனளிக்கும் அரிய விஷயதானங்களை மேற்கொண்டே நமது பத்திரிகை நாஸ்தோறும் மேன்மையுறுகின்றது. ஆகையால் அவர்களுடைய உறுதுணை எம்மால் எழுமையும் மறக்கற்பாலதன்று.

அதுவன்றி, கையுடைய கற்பகம்போலக் கற்றவர்களிக்கும் கருணைவள்ளலும் ப்ரபல ந்யாயவாதியுமான மதுரை, ஸ்ரீ. உ. வே. T. C. ஸ்ரீநிவாஸஜயங்கார்ஸ்வாமி, ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீமாந் நாகமணி ராமாநுஜதாஸர் முதலானாருடைய பேருதவி எம்மைக் கவலைக்கடலி

னின்றும் கரையேற்றி உலையில்லாத ஊக்கமளிக்கின்றது. இன்னேரது பரோபகாரப் பெருந்தகைமை எம்மாற்பாராட்டுந் தரத்தினதாருமோ?

ஆகவே இங்குக்குறித்த மஹோபகாரிகளிடத்தும், நமது திவாகரத்தின் சார்பாக, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்முகத்தினரனைவரும் கைமாறுபூண்டொழுகக் கடமைப்பட்டவராவார்கள். ஆயினும், “கைமாறுவேண்டாகடப்பாடுமாரிமாட், டென்னாற்றுங்கொல்லோவுலகு”.

நமது திவாகரம், நிரம்பிய நிதியைப்பெற்றுத் தனக்கு அங்கமாக ஓர் பாடசாலையுடன் விளங்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் இவ்வருஷத்தில் ஸம்ரக்ஷகர், போஷகர், ஜீவிதசந்தாதார்களைச் சேர்க்கமுயற்சி செய்தோம். அம்முயற்சி முற்றுப்பெற, பலரும் முன்வந்துள்ளார்கள். அவர்களுள் ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீமான் ஆளவந்தார் ராமாநுஜதாஸரவர்கள் ஸம்ரக்ஷகராகவும், மற்றும்பலர் ஜீவிதசந்தாதார்களாகவும் சேர்ந்தார்கள். இன்னும் இவர்கள்போலப் பலரும் உபகரிப்பார்களாகில் விரைவில் நிதி சேர்ந்துவிடும். அங்ஙனமே அவர்கள் உபகரிப்பார்களென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

அஃதங்ஙனமிருக்க, அன்பர்களிற் சிலர் இன்னும் தமது சந்தாப்பணத்தை அனுப்பாமற் காலந்தாழ்த்து மிகவருந்தத்தக்கதே. அவ்வாறு அபிமானிகளின்தொகை குறைவடைவது ஒருவகையால் வெறுப்பை விளைவிக்குமாயினும், எடுத்த காரியம் இடையீட்டின்றி முற்றுப்பெறுமாறு எல்லாம்வல்ல ஸர்வேசுவரன் திருவருள்புரிவானாக.

இனி, இப்புதுவருஷத்தில் நமது திவாகரம் இன்னும் சில சீர்திருத்தங்களுடன் வெளிப்பட்டு எல்லோரையும் மகிழ்விக்குமென்று எண்ணுகிறோம். மாதமாதம் காலதாமதமின்றி வெளிவருமாறு தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும். பிழையற நன்குபரிசோதித்து அச்சிடுவதிலும் அதிகமான கவனம் செலுத்தி வருவோம். பத்திரிகையின் பக்கங்களை அதிகப்படுத்துவதற்கும் சந்தாதொகையை இன்னும் சிறிது குறைத்து வைப்பதற்கும்

எமக்கு எண்ணமுண்டு. ஆயினும் அவற்றிற்கெல்லாம் தக்கவருவாயை எதிர்பார்த்து நிற்பதால் இப்பொழுதே செய்ய இயலாதிருக்கிறது. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் தம்மாலியன்றவரை சந்தாதார்களைச் சேர்த்து உதவிபுரியுமாறு மிகவும் வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

ப. அ.

ஸ்ரீ:

ஸ்தோத்ரம்.

ஸ்தோத்ரமாவது:— புகழ்ந்துரைப்பதாம். இது, ஒருவன் மற்றொருவனிடத்தில் ஓர் பிரயோஜனத்தை யடைவதற்காக விரும்பிச் செய்யப்படுவதொன்றும். இங்ஙனம் விரும்பிச்செய்கின்ற காலத்தில், “மாரியனையகைமால்வரையொக்குத்திண்டோளென்று, பாரிலோர் பற்றையைப்பச்சைப்பசும்பொய்கள்பேசவே” என்றபடி ஒரு அற்பக் குணமுடையவனை நோக்கி, மழைபோல வரையாது கொடுக்கும் கையைமுடையவனே! மேருமலைபோன்ற தோளையுடையவனே! என்று அவனிடத்தில்லாததை ஏறிட்டுக்கூறவும்,

*“இம்மைச்செய்ததமதுமைக்காமெனும்
அறவிலைவாணிகன் ஆயல்லன்
பிறரும்சான்றோர்சென்றநெறியென
ஆங்குப்பட்டன்று அவன்கைவண்மையே”

*இது, உறையூர் எணிச்சேரிமுடமோசியார் என்ற புலவரால் பாடப்பட்டது. இதன்பொருள்:— இப்பிறப்பின்கண் செய்ததொன்று மறுபிறப்பிற்குதவுமென்று கருதிப்பொருளை விலையாகக்கொடுத்து அதற்குத் தர்மத்தைக்கொள்ளும் வாணிகன் ஆயல்லன்; சிஷ்டாகிய பெரியோர்சென்ற வழியென்று உலகத்தார்களுத அந்த நற்செய்கையிலேபட்டது, அவனது கைவண்மை; என்பதாம்.

என்று 'ஆய்' என்ற ஒரு கொடையாளியிடத்தமைந்துகிடந்த குணத்தை யெடுத்துரைத்ததுபோல, ஒரு வ னி ட த் தி லு ள் ள குணத்தை உள்ளபடி எடுத்துச்சொல்லவுங் காண்கின்றோம். இதனால், இல்லாததை ஏறிட்டுக்கூறலும், உள்ளதை எடுத்துரைப்பதும் ஸ்தோத்ரத்தின் இலக்கணமாகு மென்பதறியலாம். இது நிற்க,

ஸர்வேசுவரனிடத்தில் இல்லாததொன்றில்லை யாதலாலும், அவன் வேதமுதலியவற்றிற்கும், மனம், வாக்கு, காயங்கட்கும் எட்டப்படாதவனாயிருப்பதாலும் அவனை ஸ்தோத்ரம் செய்வது எவ்வாறு கூடுமென்னின்; “ஸூக்யவஹி” “ஸ்தவ்யதவப்ரிய:” என்றபடி ஸர்வேசுவரன் ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்குரிய வஸ்துவாயும், ஸ்தோத்ரத்தில் பிரியமுடையவனாயு மிருப்பானென்று சொல்லப்பட்டபடியால் ஸ்தோத்ரம் செய்யலாமென்க. இஃதன்றிப் பெரியாரும்,

“யானுமேத்தியேமூலகுமுற்றுமேத்திப்பின்னையும்
தானுமேத்திலுந்தன்னையேத்தவேத்தவெங்கெய்தும்
தேனும்பாலுங்கன்னலுமமுதுமாகித்தித்திப்ப
யானுமெம்பிரானேயேத்தினேன்யானுய்வானே”

ஸர்வேசுவரனுடைய கல்யாணகுணத்தை யானும், ஏழுலகத்திலுள்ளாரனைவரும், அவன்தானும் ஸ்துதிசெய்தாலும் முடிவெய்துவது எங்ஙனம்? அவனுடைய கீர்த்தி இனிதாயிருந்ததென்று நான் ஸ்துதிசெய்தேன். இனிதென்றால் முடியாததொன்றைச் செய்யத் தொடங்கலாமோவென்னில்; யான், அவனை ஸ்துதித்தல்லதுதரிக்க மாட்டேனாதலால் ஸ்துதிசெய்தேனென்றார். இதனால் ஸர்வேசுவரனை ஸ்தோத்ரம் செய்வதானது, இனிமையை யுண்டுபண்ணுமென்பதும், பெரியாரும் ஸ்தோத்ரஞ்செய்தேதரித்தார் என்பதும் விளங்குகின்றன.

இனி எல்லாவற்றுள்ளும் ஸ்தோத்ரமே சிறந்தென்பதுரைக்கப்படும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று சொல்லப்படுகிற நான்குபுருஷார்த்தங்களுள் அறமானது, பொருள் முதலியவற்றையடைதற்குச் சாதனமாயிருக்கும்.

“மேலேத்தவத்தளவேயாகுமாதான்பெற்றசெல்வம்”

என்றும்,

“இவர்பலராகியகாரணம்நோற்பார்
சிலர்பலர்நோலாதார்”

என்றும் உரைக்கப்பட்டமையால் தருமத்தின் ஒழுக்கமாகிய தவச் செயலாலே பொருள்படைக்கப் பெற்றவராகின்றார்களென்றறியலாம். ஆகவே அறம், பிறிதொன்றைச் சாதித்துக் கொடுப்பதற்குச் சாதனமாயிருப்பதைக் காண்கின்றோம். தவச்செயலும் வருந்திச் செய்யத்தக்கதாயிருப்பதால் தர்மமும் கஷ்டத்தால் அடையத்தக்கதாயிருக்கும். பொருள், நிலைத்து நிற்காததாயிருப்பதோடு வருத்தத்தால் சேகரிக்கத்தக்கதாயிருக்கும். காமம், ஸ்வயம் புருஷார்த்தமானாலும் தோஷமுடையதென்று மோகூ சாஸ்த்ரத்தால் நிர்திக்கப்படுவதாயிருக்கும். ஆத்ம மோகூமாகிய கைவல்யமும், அநேக காலம் வருத்தமுற்றுப் பெறத்தக்கதாய், பகவதநுபவத்தை நோக்க ‘இது அற்பமானது’ என்று சொல்லப்படுவதாயிருக்கும். ‘ஒரெண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு’ என்றபடி ஸர்வேசுவரன், நாம் ஒரு யத்தனஞ்செய்யாதிருக்கவும் நிர்ஹேதுகமாக அருள்செய்யுமியல்பினென்று சொல்லப்பட்டபடியால் பகவத் ப்ராப்திக்கு முன் சொல்லப்பட்டதோஷம் ஒன்றுமில்லையென்பது பெறப்படும். இன்னும், “தம்மையேயொக்கவருள்செய்வார்” என்றபடி, தன்னை யடைந்தவர்களைத் தன்னைப்போல ஆநந்திப்பிக்கச் செய்வனாதலால் அவனைபடைந்து கைங்கர்யஞ் செய்வதிலும் வேறொரு பரமபுருஷார்த்தமில்லை.

கைங்கர்யமும், *வாசிகம், †காயிகம், ‡மானசிகம் என்று மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள் இந்த ஸ்தோத்ரம், வாசிகத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இது, ஸர்வேசுவரனைப் பெறுதற்குச் சுலபோபாய

*வாசிகமாவது:— வாயினால் சொல்லப்படுவதாம்.

†காயிகமாவது:— சரீரத்தால் செய்யப்படுவதாம்.

‡மானசிகமாவது:— மனத்தினால் நினைக்கப்படுவதாம்.

மாயும், இனிமையை உண்டுபண்ணுவதாயுமிருப்பதால் எல்லாவற்றும் நிறந்து விளங்குவதாயிருக்கும். வாய்ப்படைத்த பிரயோஜனத்தைப் பெறவேண்டுமானால் இக்கைங்கர்யத்தைச் செய்ய வேண்டும். செய்யாதொழிந்தால் அது, பிரயோஜனமின்றி ஒழியும். இதைப்பற்றி,

“மடந்தாமுநெஞ்சத்துக்கஞ்சனார்வஞ்சங்
கடந்தானே நூற்றுவர்பான்றிசையும்போற்றத்
தொடர்ந்தாணமுழங்கப்பஞ்சவர்க்குத்தாது
நடந்தானேயேத்தாதாவென்னநாவே
நாராயணவென்னநாவென்னநாவே”

என்றரைத்ததனாலும் அறியலாம். இன்னும் பொய்கையாழ்வாரும்,

“நாவாயிலுண்டேநமோநாரணவென்னும்
ஒவாதுரைக்குமுரையுண்டே—மூவா
மாக்கதிக்கட்செல்லும்வகையுண்டேயென்றொருவர்
திக்கதிக்கட்செல்லுந்திரம்”

என்று அருளிச்செய்தார். இதனால் வாசிக கைங்கர்யத்தால்பெறும் பிரயோஜனம் இன்னதென்றுரைக்கப்படுகிறது. நாவாயிலுண்டே- இதைப்பிறரிடஞ்சென்று கடன்வாங்கவேண்டாவன்றோ! நம்பிறப் பிலே உண்டாக்கிவைத்தான். நமோநாரணவென்னும் ஒவா துரைக்கும் உரைஉண்டு- நடுவேவிட்டுச்செல்லாமல் (ஒரு சொல்லின் தன்மைத்தாய்) சொல்லத்தக்க நமோநாரண என்ற சொல் லுண்டு. மூவாமாக்கதிக்கண் செல்லும்வகையுண்டு- அழிவில்லாத மோகத்திற்குச் செல்லத்தக்க உபாயமுண்டு. (இங்ஙனமிருக்க) ஒருவர்திக்கதிக்கண்செல்லும்திறம்என்- ஒருவன் தீயவழிதேடிப் போகிறபடி யாது? என்பதாம். ஸர்வேசுவரனுக்கும், ஆத்மார்க ளுக்கும் ஒழிக்க ஒழிபாத ஸம்பந்தத்தின் பொருளைத் தெரிவிக் கின்ற நாராயணவென்ற சொல்லைச்சொல்லி நிரதிசயாநந்தவாழ்வை யடைதற்குப் பராப்தியுண்டாயிருக்க அதை இழந்து தீயவழியிற் சென்று துன்பமடைகின்றார்களே இது என்? என்பதுபோந்த பொருளாம். இதுவரையுங் கூறியதினால் ஸர்வேசுவரன் விஷயமான ஸ்தோத்தரத்தின் பெருமை சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ ராமா நுஜஸித்தாந்தப்ரகாசிகை.

காரப்பங்காடே,

உபயவேதாந்த வித்வான் சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமி எழுதுவது.

[இரண்டாம் தொகுதியின் 280-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

இனி, ஸ்ரீமத்தபிரயோஜனையாவது:-

வெதநவ்ய யஜாஜ்யம் ஸ்வஸிநு ஸ்வீயெவ வஸுதி
ஜிஜ்ஞாஸு ஐத்யுத்ஜாஜ்யஸு வாலகம்
சுநாஜிவாலகா ருத்ய ரிஜ்யாஜ்யாந நிவாலகா
சுத்யாஜ்ய வஜாஜ்யா யாஸாதனா ஸுதாஜி:
ஜெநெதெவ ஸீஜீந வுஜ்யா ஸாத நிவாஜுதெ
சேதநஸ்ய உதாமம்யம் ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயேச வஸ்துநி
மமஜித்யகூர த்வந்த்வம் ததாமம்யஸ்ய வாசகம்
அநாதி வாஸநா ருட மித்யா ஜ்ஞாந நிபந்தநா
ஆத்மாத்த்மீய பதார்த்தஸ்தா யாஸ்வாதந்த்ரய ஸ்வதாமதி:
மேநேத்யேவ ஸமீசீந புத்யா ஸாத்ர நிவார்யதே

என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி திருமந்தரத்தில் மத்யமபதமான நம: பதத்தில் ‘ம:’ என்கிறபதம் அஸ்மத் சப்தபர்யாயமான ‘ம்’ என் னும் பதத்தின் ஷஷ்ட்யந்தபதமாயுள்ளது.

அஜ்ஞான சேதனனால் ப்ரயோகிக்கப்படுகிற அந்த ஷஷ்ட் யந்தபதம் தன்னிடத்திலும், தன்னுடையதான வஸ்துவினிடத் திலும் உண்டான மமகாரஸாமர்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

அந்த மமதா புத்தியானது அநாதிவாஸநாரூடமான தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம் என்கிற மித்யாபூதமான தேஹாத்ம ப்ரமத்தாலுண்டானது. அந்த புத்தியானது நிஷேதவாசகமான ‘ந’ என்னும் சப்தார்த்தமாகிற (எனக்கு) இல்லை என்னும் ஸமீசீந ஜ்ஞானத்தாலே தடுக்கப்படுகிறது என்பதாம். இது,

ஆனால் ஸுஷுப்த்திப்ரளயங்களில் இந்தஸ்வாதந்த்ரிய நிவ்ருத்தியேற்படுகிறபடியால் எல்லாருக்கும் முக்திவாக்கடுமென்கிற அநுபபத்தியில்லை. இதனை,

ஐதி வுஷ்டா கிவதடுஷெ ஸவபூ ஸ்வீயா சீநீஷிகா:
சுநாடி வாஸநாஜாதெ: தெ: தெ: தெ: வொயெ: விகஜீதெ:
ராஹிதம் யயுயம் விதம் ஸஸூதஜா யஸூதாபம்
தக் தக் வெஷ்வ ஸாவபூத்யு பூதி வொயஸஜீயா
நஜீத்யு நயாவாசா நந்தரா ஸ்வஸ்மா தபோஹ்யதே

இதி புத்யா நிவர்த்தந்தே ஸர்வா ஸ்வீயாமஷிகா:
அநாதி வாஸநாஜாதெ: தை: தை: போதை: விகல்பிதை:
சூஷிதம் யத்ருடம் சித்தம் ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய ஸ்வதாமயம்
தத்தத் வைஷ்ணவ ஸார்வாத்மய ப்ரதிபோத ஸம்ருத்தயா
நமஇத்ய நயாவாசா நந்தரா ஸ்வஸ்மா தபோஹ்யதே

என்று சொல்லியிருப்பதாலறிக. இப்படியாக நம: சப்தத்தாலுண்டான ஜ்ஞானத்தாலே ஸ்வயத்நத்தாலுண்டான ப்ரவ்ருத்திகள், 'தன்னுல்லவரும் நன்மை விலைப்பால் போலே' என்கிறபடியே த்யாஜ்யங்களாகையால் நிவ்ருத்தங்களாம்.

அநாதிகளாயுள்ள, ஸ்வசேஷத்வவாஸனை, ஸ்வயத்நவாஸனை, ஸ்வபோகவாஸனைகளாலுண்டான விருத்தங்களாகக் கல்பிக்கப்பட்ட, நான் கர்த்தா, போக்தா' (என்னுடைய இஷ்டத்துக்கு ஸாத நங்களாயிருக்கையாலே) என்னுடைய கிருதிகள் என்கிற ஜ்ஞானங்களாலே த்ருடமாயிருக்கும்படி வ்யாப்த்தமான அஹங்காரமமகாரப்ரகரமான மானஸ ஜ்ஞானமானது, ஸர்வேசுவரன் எனக்கு ஆதாரன், நியந்தா, சேஷி; நான் ஆதேயன், வித்தேயன், சேஷன் ஆகையால், அவன் சரீரியாயும் நான் சரீரமாயிருப்பதால், ('என்னுடம் பிலமுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ') என்கிற பகவத்வாக்யாநுகாரமான லோகதேசிகள் ஸூக்திப்படி ஸர்வேசுவரன் தானே திருத்திப்பணிகொள்ளக் கடவனாயிருக்கச்செய்தே என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் எனக்கு ப்ராப்தியில்லைபென்கிற பாரதந்த்ரிய ஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்குகிற (ஆசார்யோபதேசமாயுள்ள)

நம:சப்த ரூபையானவாக்காலே நமஸ்தாரத்தைச்செய்யும் சேதனனாலே தன்னிடத்தில் நின்றும் போக்கப்படுகிறது. ஆகவே, "என தாவியார்யானார்" என்றும், 'சுயவா கிநுஸஜீபூயாஜிதெ' "அதவா கிந்நுஸமர்ப்பயாமிதே" என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணத்தின்படியே ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய கெர்ப்பமாயுள்ள உபாயபுத்யா அநுஷ்டிக்கப்படுகிற பக்தி ப்ரபத்திரூப மாநஸஜ்ஞானம் போய்விடுகிறதென்று நம: சப்தத்தின் பஸிதார்த்தமாயிற்று.

நம:சப்தம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸ்வாதந்த்ரிய நிவ்ருத்திப் பிரதிபாதகமாகையால், ஸர்வேசுவரனுக்கு ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் அத்யந்தபரதந்த்ரனாகையாகிற சரீரபாவம் சேதனனுக்கு ஏற்படுகிற படியால் நம:சப்தம் ஸர்வேசுவரனுக்கும் இவனுக்குமுள்ள சரீராத்மபாவத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறபடியால் 'வெஷ்வ ஸாவபூத்யு பூதிவொயஸஜீயா' "வைஷ்ணவ ஸார்வாத்மய ப்ரதிபோதஸம்ருத்தயா" என்று வைஷ்ணவ ஸார்வாத்மயம் நம: சப்தார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ஸூக்தமயோஜனையில் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லையென்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

இனி பரமேசுரனை நிரூபிக்கப்படுகிற:—

ஐதிதெஸூக்த உதிஷ்ட: வரஜீத்யு திஸாபீய
வநூ நகார உதிஷ்ட: உயாத உதிரித:
விஸமபூ: வரஜீஸ ஸூததூ ஸூயம் கிரஹவ்யதெ
சுநாடி: வரஜீஸொய: சக்திராநு வுரூ ஷோத:
தக்ஷுரவ்யு பூயாநொயம் வநூ நஜீந நாஸிவாநு

இதீதே ஸூக்தம் உத்திஷ்ட: பரமந்யந்ரிசாமய
பந்தாநகார உத்திஷ்ட: ம: ப்ரதாநஉதீரித:
விஸர்க்க: பரமேசஸ்து தத்ரார்த்தோயம் நிரூப்யதே
அநாதி: பரமேசோய: சக்திமாந் புருஷோத்தம:
தத்ப்ராப்தயே ப்ரதாநோயம் பந்தா நமந் நாமவாந்

என்று ப்ரமாணமிருப்பதால் அநாதியாயும் பரமேசனாயும் புருஷோத்தமனாயுமுள்ள ஸர்வேசுவரன் விஸர்க்க சப்தவாச்யனென்

தும், அவனையடையும் பொருட்டு உபாயமும் அவனே; பலப்ரதனும் அவனே; என்றும், நமனரூபமான ப்ரபதநம், உக்தி இவைகளுக்கு எவை நாமாக்களோ அவைகளைத் தனக்கு நாமாக்களாக வுடையவன் என்று அறியத்தகும.

இதனால் ஸர்வேசுவரனே ப்ராப்யனும், ப்ராப்யனாயுள்ள தன்னை அடைவதற்கு உபாயமும், தன்னுடைய ப்ராப்தியாகிற பலத்தைக் கொடுப்பவனும் என்று ஏற்படுகிறது. 'நமநமே பந்தா: ப்ரதந:' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் நாமவான் என்பது வ்யர்த்தமாம். நமநத்துக்கு ப்ராதாந்யமும் பாதிதம்; பலப்ரதனே ப்ரதாநனாகையால். மேலும், ப்ரபத்தி அநுகல்போபாயமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் ப்ராதாந்யமும் பாதிதமாகும்.

ஆக இப்படி மூன்று யோஜனையிலும் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லையென்பது வ்யக்தம். ஆனால் 'ஐத்யூ ப்ரபத்யாவா' 'பக்த்யா ப்ரபத்யாவா' என்கிற விகல்பம் கூடும்படி யெங்கனே யென்னில்? கீழ் நிரூபித்தபடி பக்தியும் வ்யாஜமாகையால் வ்யாஜவிகல்பமே யாம்.

இப்படியிருக்க தேசிகன் ஸாத்யோபாய சோதநாதிகாரத்தில் ப்ரபத்திக்கு பக்தினுல்யோபாயத்வத்தை ஸாதித்திருப்பது கூடும்படி யெங்கனமே யென்னில் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனத்தில், 'உயம் சேவம உக்தீஸ' 'இயம் கேவல லக்ஷ்மீச' இத்யாதி சுலோகத்திலும், 'சுவிஹிதஸூவாயஹாவாஸூரே' 'அபிஹிதஸ்வோபாயபாவாஸ்துமே' என்கிற சுலோகத்திலும், 'சுயூஜஸிபூநவாயபிவாயபாஹு:' 'அவ்யாஜஸித்தமநபாயமுபாயமாஹு:' என்கிற சுலோகத்திலும் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாயருளிச் செய்திருப்பதால் அப்படியும் ஒரு யோஜனையிருக்கலாமென்பது திருவுள்ளம். ஸாராஸ்வாதிநியில், ப்ரபத்தி உபாயாந்தரவந்தாபத்திக்கு ஹேதுவேதவிர மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவன்று. 'பக்த்யாப்ரபத்யாவா' என்கிற விகல்பம் பக்த்யநுஷ்டானாந்தரம் கர்த்தவ்யம்சமில்லாமைபோல் ப்ரபத்யநுஷ்டானாந்தரமும் கர்த்தவ்யம்சமில்லை யென்கிறபாகத்தில் தாத்பர்யம் என்று நிரூபித்திருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

பலப்ரமாணங்களைக் கொண்டும், உபபத்திகளைக் கொண்டும் இனி, இந்த ப்ரபத்தியில் அவாந்தரபேதம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. "சுரேவொவாய ஹுதொரே ஹவெதி ப்ராயுநாதிதி" 'த்வமேவோபாய பூதோமே பவேதிப்ரார்த்தநாமதி:' 'தேதேகோபாயதாயாச்ச ப்ரபத்தி: சரணாகதி:' 'ரோரேகம் ஸரணம் ப்ரஜ' 'மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ' 'ஸரணம் ப்ரபத்யே' என்கிற ப்ரமாணங்களின்படி அநுபாயமுள்ள உபாயத்வப்ரார்த்தனை ஷபீபா ஸரணாதி: 'ஷட்விதா சரணாகதி:' என்கிற சுலோகத்தின்படி ஆநுகல்பாதிகள் ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்கள். இந்த உபாயத்வப்ரார்த்தனைபுக்கவிடத்தில் தானே வரக்கடவதாயிருப்பதால் அங்கங்களென்று வ்யவஹரிக்கப்படும்.

'ப்ரபத்யே: க்வச் தப்யேவம் பராபேக்ஷா நவித்யதே' என்கிறபடி வேறு ஸஹாயத்தை யபேக்ஷிபாமையாலே இவைகள் அங்கமாகமாட்டாது. தனக்கு ஏற்படுகிற அங்கங்களைத்தவிர வேறொன்றும் அபேக்ஷிதமன்று என்று சொல்லும்பக்ஷத்தில், அது பக்திஸ்தலத்திலும் உள்ளதாகையால் ப்ரபத்திக்கு வ்யாவர்த்தகாகாரமாகமாட்டாது.

மேலும் ப்ரபத்தி ஸ்தலத்தில் ஸர்வேசுவரனே உபாயமாகையாலும், இது அநுபாயமாகையாலும் இவைகள் அங்கங்களாகமாட்டாது. அப்படி இவைகளை அங்கங்களாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், ப்ரபத்தி அநுபாயமென்பதற்கு விரோதமேற்படும். இப்படி இவைகளை அங்கங்களென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அங்கங்களுக்குச் சொன்னலக்ஷணம் இவைகளுக்கு ஏற்படாது. இந்த விஷயம்மேலே நிரூபிக்கப்படும்.

(தொடரும்.)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீ எதிருரை.

[இரண்டாம் தொகுதியின் 302-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

‘விமர்சனத்தின்’ 11-ம் பக்கத்தில், ஸத்ஸந்தான ப்ராஸூதனாய் (நற்குடியிற்பிறந்தவனாய்) ஆஸ்ப்தபுருஷம் (ஏழுதலைமுறைமுதலாக) உத்தனாயிருக்கும் ப்ராஹ்மணனே ஆசார்ய பதத்திற்குரியவனாவனென்பதற்கு இதிலாஸ புராணங்களில் எம்மட்டிலும் ஆதாரமுள்ளதென்பது ஆராயத்தக்கதே. இதுநிற்க, ப்ராஹ்மணனென்றால் யாரைக்குறிக்கும்? ப்ராஹ்மணனுக்குப் பிறந்தவனா? ப்ராஹ்மண ஸ்திரீயிடம் பிறந்தவனா? ப்ராஹ்மணனுக்கு ப்ராஹ்மண ஸ்திரீயிடம் பிறந்தவனா? ப்ராஹ்மணனுக்கு ப்ராஹ்மணனானவன் ப்ராஹ்மணனா? ப்ராஹ்மணனுக்குப் பிறந்தவன் ப்ராஹ்மணனென்றாலோ திருதராஷ்டரன், பாண்டு, விதுரன், ஒளவையார் முதலான எழுவர், ராவணன் முதலானவர் ப்ராஹ்மணராக வேண்டும். விதுரனைச் சூத்ரனென்பது எப்படி? ப்ராஹ்மண ஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன் ப்ராஹ்மணனாவனென்றாலோ ‘சாலி’ என்னும் ப்ராஹ்மண ஸ்திரீயிடம் பிறந்த ஆபுத்ரன் ப்ராஹ்மணனாக வேண்டுவதுமன்றி, வியாஸர் முதலியோர் ப்ராஹ்மணராகாமையும் வேண்டும். ஆபுத்ரன் ப்ராஹ்மணராகக் கருதப்படாமையோடு வியாஸர் முதலியோர் ப்ராஹ்மணராக விளங்கினமையும் அவர்களது சரித்தரத்தால் தெளியக்கூடாது. இதனால், ப்ராஹ்மணனுக்கு ப்ராஹ்மண ஸ்திரீயிடம் பிறந்தவனே ப்ராஹ்மணனாவான் என்று சொல்ல இயலாதன்றோ! என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இங்கு ‘விமர்சனம்’ ‘ராமாநுஜஸித்தாந்தப்ரகாசிகையில்’ நற்குடியிற்பிறந்து உத்தமனாய் விளங்குகின்றவனே ஆசார்ய பதவியைக்கொள்வதற்கு உரியவனாவான் என்றரைத்ததற்கு அணித்தியைக் கற்பிக்கப் பிரயத்னமுற்று, ப்ராஹ்மணனாவான் யாவன்? என்று பலவினாக்களை எழுப்பிக்கொண்டு தனக்குத்தோன்றிய முடி

வைக்குகிறது. இம்முடிவு தெளிவுபெறுது மயக்கமுற்றுக்கிடக்கின்றதினால்; அது அங்கீகரிக்கத்தக்கதில்லை என்பது ஆராயப்படும்.

1 திருதராஷ்டரன், விதுரன், முதலானவர்கள் ப்ராஹ்மணனுக்குப் பிறந்தும், பிராஹ்மணராகவில்லை. ஆபுத்ரன் முதலாயினார் ப்ராஹ்மண ஸ்திரீக்குப் பிறந்தும் ப்ராஹ்மணராயினரில்லை. வியாஸர் முதலாயினார் சூத்ரஸ்திரீக்குப் பிறந்தும் ப்ராஹ்மணராக விளங்கினார்கள்; என்று ‘விமர்சனம்’ மூன்று உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டிற்று. விதுரன் முதலானவர்களின் தாய்மார்களும், வியாஸரின் அன்னையும் சூத்ரஸ்திரீகளே. இங்ஙனம் சூத்ரஸ்திரீகளிடம் பிறந்தவர்களுள் வியாஸர் ப்ராஹ்மணராக விளங்கியதற்கும், விதுரன் முதலானார் சூத்ரர்களானமைக்கும் காரணம் இன்னதென்று தெரிந்து ‘விமர்சனம்’ முடிவு கூறிப்பதாகத் தோற்றவேயில்லை. ஒரு பொருளைக்குறித்து நிற்கும் இரண்டு உதாரணங்களுள் ஒன்று பரபகூத்ததைக் கண்டித்தும், ஒன்று தன் வித்தாந்தத்தை விளக்கிநிற்பதும் எங்ஙனம்? திருதராஷ்டரன், விதுரன் ப்ராஹ்மணனுக்குப் பிறந்தும் ப்ராஹ்மணராகவில்லை; என்பதற்கு எதிர்த்தட்டாக வியாஸரை எடுத்துக்காட்டிய இடத்தில் சூத்ரனுக்குப் பிறந்தான் ஒருவன் ப்ராஹ்மணனானான் என்று எடுத்துரைத்தாலன்றோ அது, தன் பகூத்திற்குச் சாதகமாயிருக்கும். இஃதொழிய ‘விமர்சனம்’ தன்பகூத்திற்குச் சாலப்பொருத்தமுடைய தெனக்கருதி எடுத்துக்காட்டிய உதாரணமும் பொருத்தமற்றதாய்க் கிடக்கிறது. அஃதாவது ப்ராஹ்மண ஸ்திரீயிடம் பிறந்தவனும் ப்ராஹ்மணனாகான் என்பதற்கு ‘சாலியின்’ வயிற்றிற்பிறந்த ஆபுத்திரனை எடுத்துக்காட்டியது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாகுமா? ‘சாலி’ என்பவன் தான், செய்த கொடிய பாபச்சுமை ஒழிய கன்யாகுமரியில் நீராடிவிட்டு மிகவும் வருத்தத்தோடு வந்தான். அப்பொழுது ஒரு அந்தணான் அவனைநோக்கி நீயாவன்? இங்குவருதற்குக் காரணம் யாது? என்று வினாவினான். சாலி,

“வாரணசியோர்மாமறைமுதல்வன்
ஆரணவுவாத்தியரும்பெரன்மனைவியான்
பார்ப்பார்க்கொவ்வாப்பண்பிடுமுகி

காப்புக்கடைசுழித்துகணவனையிழந்தேதன்

❖ ❖ ❖ ❖

சுன்றகுழவிக்சங்கேஸுகித்

தோன்றுத் துடவையினிட்டனன்பேர்ந்தேன்

செல்கதியுண்டோதீவினையேற்கு.....”

யான் வாரணாசி என்ற ஊரிலுள்ள ஓர் அந்தணன் மனைவி. ப்ராஹ்மணர்கட்குப் பொருத்தாத ஒழுக்கமாகிய வியபிசாரத் தொழிலை மேற்கொண்டு கணவனை இழந்தேன். இஃதன்றிப் பெற்றெடுத்தமகவைச் சிறிதும் இரக்கமின்றித் தோட்டத்தில் இட்டு வந்தேன். இத்தகைய கொடிய பாபச்செயலைச் செய்தவளாகிய எனக்கு நற்கதியுண்டோ? என்று கூறினாள். இதனால் 'சாவி' என்பவள் வியபிசாரியாயிருந்தாள் என்பதை அவள் கூற்றால் அறியலாம். இஃதல்லாமலும்,

“ஓதலந்தணர்க்குநாவ்வாடுனன்றே

தாதைபூதியுத்தன்மனைகடிதர"

என்றதனால், ஆபத்திரனை வளர்த்த 'பூதி' என்ற ப்ராஹ்மணனும் 'இவன் வியபிசாரியின் புத்திரனாவான்' என்று கருதியன்றோ கைகிட்டாடுவனப்பதும் விளங்கும். ஆகவே 'சாலியை' ஈண்டு எடுத்துக் காட்டியது சிறிதும் பொருத்தமின்றாகுமென்று யாவரும் அறிவசன்றோ!

‘விமர்சனம்’ திருதராஷ்டரன், விதுரன் முதலானோர் ப்ராஹ்
மணராகாரென்று தானே ஒப்புக்கொண்டு பின்பு ‘வியாசகரவர்கள்’
விதுரனைச் சூத்ரனென்றார்கள்’ என்று மறுத்துரைக்கவும் துணி
கிறது. விமர்சனத்தின் எண்ணெமல்லாம் குற்றங்கூறுவதிலே குடி
கொண்டு விட்டதினால் தான் முற்கூறியதைப் பற்றாதுபோலும்.
இங்ஙனம் தன்னைமறக்கும் போகநிலை இதற்கு வந்ததும் வியப்பே.
இன்னும் விதுரனைப்பற்றி விமர்சனம் ஆரவாரமாகப் பேசப்
போகிறது.

சுண்டு 'விமர்சனம்' எடுத்துக்காட்டிய உதாரணமெல்லாம்
இந்நிலையிலிருக்க "இதனால் ப்ராஹ்மணனுக்கு ப்ராஹ்மண ஸ்திரீ"
யிடம் பிறந்தவனே ப்ராஹ்மணனாகான் என்று சொல்ல இயலாமை

ஓர் எதிருரை

17

யறிக.” என்று விமர்சனம் பேசுவது வியக்கற்பாலதே. உலகத்தில்
ப்ராஹ்மணனுக்குப் ப்ராஹ்மணஸ்திரீபிடம் பிறந்தவனே ப்ராஹ்
மணனாவானென்பது ப்ரஸித்தமாயறிந்த தொன்றும். சாஸ்த்ரமும்
அங்மனமே சொல்லிப்போந்தது. லோகப்ரஸித்தியும், சாஸ்த்ர சம்
மதமுமாகிய ஒன்றை மாற்றிவிடத் துணிவதானது, உலகறியப்
பத்து மகவை ஈன்றாள் ஒருத்தி ‘யான் மலடியானேன்’ என்று
சொல்லிக்கொள்வதுபோலாகும். இது நிற்க,

இனி, ப்ராஹ்மணன் என்ற சொல் இன்ன பொருளைத் தரும் என்பது திருபிக்கப்படுகிறது. ‘ப்ராஹ்மணாஜாதன்’ ‘ப்ராஹ்மோ ஜாதென்’ என்ற விபாகரண ஸூத்ரவிதியால், ஜாதிப்ராஹ்மண்யம் ஒன்றுண்டென்று அறியக்கிடக்கிறது. இந்த ஸூத்ரம், ‘ப்ராஹ்மணாஜாதன்’ ‘ப்ராஹ்மோஜாதென்’ என்று பிரிக்காமலும், ‘ப்ராஹ்மணாஜாதன்’ ‘ப்ராஹ்ம: ஜாதென்’ என்று பிரித்தும் பொருள்கொள்ளப்படும். பிரிக்காமல் பொருள் கொள்ளுமிடத்தில் ப்ராஹ்மம் ஹவி: (ப்ராஹ்ம ஸம்பந்தமான உணவு) என்றும், பிரித்துப் பொருள் கொள்ளுமிடத்தில் ப்ராஹ்மணாவத்யம் ப்ராஹ்மணே⁸ ப்ராஹ்மணேபத்யம் ப்ராஹ்மண: (ப்ராஹ்மணனுக்குப் பிறந்தவன் பிராஹ்மணன்) என்றும் உதஹரிக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரத்திலும், வேதாக்ர்த்திலும் வழங்கப்படுகிற சொற்களுக்குப் ‘பொருள் இவைகளாம்’ என்று வரையறுக்கும் உணர்ச்சிகின்ற விபாகரண சாஸ்த்ரம், ப்ராஹ்மணனென்ற சொல்லானது ப்ராஹ்மணஜாதிபானுக்குப் பிறந்தவனை உணர்ந்துமென்று கூறியது. *இதுவே முன் குறிப்பிடப்பட்ட ஜாதிப்ராஹ்மண்யமாம். இதைக்குறித்து ‘ப்ராஹ்மணாஸ் ப்ராஹ்மணாஜாத: ப்ராஹ்மணஸ் ஸம்ஸ்க்ருதோ பவேத்’ ப்ராஹ்மண ஸ்திரீயினிடத்தில் ப்ராஹ்மணனுக்குப் பிறந்து மந்த்ரங்களால் ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றவன்; ப்ராஹ்மண்யத்தைப் பெறுவான் என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இஃதன்றி, “குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலு” என்று திருவாய்மொழியில் தத்வதரிசியாகிய நம்மாழ்வாரும்,

“அமரவேராகமாறும்வேதமோர்நான்குமோதித்
தமர்களில்,தலைவராயநாதிபதிநணர்கள்.....”

என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் 'பார்ப்பான் பிறப்பு' என்று திருவள்ளுவரும், ஜாதிப்ராஹ்மணயத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்திருக்கின்றார்கள். கர்மகாண்டத்திலும் ஜாதிப்ராஹ்மணயம் மிகுதியும் புகழ்ந்துரைக்கப்படுகிறது. 'பு ஹ வெ தீ தி ஸ்ரா ஹ ண:' 'ப்ராஹ்ம வேத்தீதி ப்ராஹ்மண:' பரப்ராஹ்மத்தை ய நி ந்த வ ன் ப்ராஹ்மணன் இதுதான் ஜ்ஞாந ப்ராஹ்மணயமென்றுரைக்கப்படும். இப்படியிருக்க,

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada.

‘விமர்சனத்தின்’ 12-ம் பக்கத்தில் ப்ராஹ்மணனென்பான் யாவன்? என்ற வினா இட்பொழுது புதிதாக எழுவதொன்றில்லை. உபநிஷத் காலத்திலும், இதிஹாஸ காலத்திலும் இந்தக் கேள்வி தோன்றி அதற்குத் தக்க விடையும் அளிக்கப் பெற்றுள்ளது. ‘வஜ்ர சூசி’ என்ற உபநிடதம், இதனை நன்கு ஆராய்ந்து முடிவு கூறியுள்ளது. ~~அம்முடிவை~~ ஈண்டெடுத்துரைப்பின் விரியுமென்றஞ்சி விடுக்கலாயிற்று; இதுநிற்க, நாகேந்தரன், தர்மபுத்ரரை நோக்கி ‘ப்ராஹ்ணஃ கொ ஹ்வெஹ்ராஜந்’ ‘ப்ராஹ்மணஃ கொ பவேத்ராஜந்’ என்று கேட்க, அதற்குத் தர்மபுத்ரர் “ஸத்யோஹம் க்ஷமாமஃ ரோந்யஸம்ஸ்ய ஹவோவ்யுணா, ஹ்யஸ்யஜெயத் நாமேந, ஸப்ராஹ்ண உகி ஸ்யதஃ” “ஸத்யம் தானம் க்ஷமாசீல மாந்ரு சம்ஸ்யந் தபோ க்ருணா, த்ருச்யந்தே யத்ர நாகேந்தர ஸ ப்ராஹ்மண இதி ஸ்ம்ருதஃ” ஸத்யம், தானம், பொறுமை முதலிய குணங்கள் எவ்விடத்திற் காணப்படுகின்றனவே? அவனே ப்ராஹ்மணனாவான் என்று விடையளித்தார். என்றும், வஜ்ரசூசி என்ற உபநிஷத்திற் கூறப்பெற்றுள்ள முடிவை விரிவஞ்சி ஈண்டெடுத்துரைக்க வில்லை என்றும் பேசுகிறது. விரிவுக்கு அஞ்சாமல் எடுத்துரைக்கப் புகுந்திருக்குமாகில் தானே தெளிவடைந்திருக்கும். அது, தெளிவடையாததினால் அதன் முடிவை ஈண்டெடுத்துரைக்க வேண்டிய கடமையாய் முடிந்தது.

இனி, 'வஜ்ரகுசி'யில் கூறப்பெற்றுள்ள முடிவுகள் வருமாறு:- ப்ராஹ்மண, கூத்திரிய, வைசிய, சூத்ரர்களென்ற நான்கு வர்ணம் உள்ளன. அவற்றுள் ப்ராஹ்மண வர்ணமே முக்யமாடென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. அவைபோலவேஸ்மிருதிகளும் சொல்லிப் போந்தன. இது விஷயத்தில் ஆராயத்தக்கன சில உள. அவையாவன :- ப்ராஹ்மணனென்பவன் யாவன்? ஜீவனா? தேகமா? ஜாதியா? ஜ்ஞாநமா? கர்மமா? தர்மசிந்தையுள்ளவனா? அதில் முன்னர் ஜீவனை ப்ராஹ்மணனென்றாலோ அது பொருந்தாது. இதுவரை வந்து கழிந்தனவும், இன்னும் வராமலிருப்பனவுமாகிய அநேக சரீர பீதங்களிலும் ஜீவன் ஒரே ரூப முடையவனாகவிருக்கிறான்; ஒரு ஜீவனுக்குக் கர்மவசத்தால் அநேக சரீரமுண்டாகின்றனவேயன்றி அவன் ஒருபோதும் மாறுபடுவதில்லை. ஆதலால் ஜீவன் ப்ராஹ்மணனாகான். இஃதொழிய சரீரத்தை ப்ராஹ்மணனென்பதும் பொருந்தாது. சண்டாளன் முடிவாகவுள்ள மனிதர்களின் சரீரங்கள் பஞ்சபூதத்தால் ஆக்கப்பட்ட

[illegible]

காரியமான மாறுபாடுடையனவேயன்றிப் பிறிதில்லை. ப்ராஹ்மணன், வெள்ளை நிறமுடையவன். கூத்திரியன், சிவப்பு நிறமுடையவன். வைசியன், மஞ்சள் நிறமுடையவன். சூத்ரன், கறுப்பு நிறமுடையவன் என்ற நியமமில்லை. இது நிற்க, தகப்பன் முதலானோர்களின் சரீரங்களைத் தகனஞ் செய்தபொழுது மகன் முதலானவர்கட்குப் ப்ருஹ்மஹத்தி முதலான தோஷங்கள் வருவின்றனவோ யென்றால் இல்லை. ஆதலால் தேகம் ஒருபோதும் ப்ராஹ்மணனாக மாட்டாது. இனி, ஜாதியானது, ப்ராஹ்மணனாகுமென்றாலோ அறவும் பொருந்தாது. ஒரு ஜாதியினிருந்து அநேக ஜாதிகள் உண்டாகின்றன. இவற்றிற்கு நிதர்சனமாக, ரிசிபசுருங்கர் மானின் வயிற்றிலுதித்தார். கௌசிகர் குசத்தில் (தர்ப்பப்புல்லில்) உண்டானார். ஜம்பூகர் நரிவயிற்றிற் பிறந்தார். வால்மீகிமஹருஷி புற்றிற் றேன்றினார். விபாஸர், வலைச்சிவயிற்றிற் பிறந்தார். அகஸ்தியர் கும்பத்திலுண்டானார்; என்று உரைக்கப்பட்டனவற்றைக் காண்கின்றோம். இவர்கள் தோன்றிய இடங்களிலுள்ள இழிவையடையாமல் மிகவும் பிரஸித்தர்களாய் விளங்கினார்கள். ஆகையால், ஜாதியானது ப்ராஹ்மணனாக மாட்டாது. இது நிற்க, ஜ்ஞாநம் ப்ராஹ்மணனாகுமென்றாலோ கூத்திரியர்களில் அநேகர் பரமார்த்த தரிசுளாகிய ஜ்ஞானிகளாய் விளங்கினார்கள் னென்றிருப்பதால் அதுவும் பொருந்தாது. இனி, கர்மத்தை ப்ராஹ்மணனென்பதும் தகாது. எல்லாப் பிராணிகட்கும் *பிராரப்தம், †ஆகாமியம் §சஞ்

தத்ருஜாத்யுனரெஷுநெக ஜாதி ஸம்ஹவாஸி ஶஹஷ்டயொஸஹ வ ஸ்ணிஹி ஶ்யுஸ்யுனொ ஶ்யுஹி கௌஸிகஃ கௌஸாஸி ஜாஃஸைகொ ஜைவகௌஸி வாஸீகிவஸீகாஸி வ்யாஸஃ கௌவதகௌஸி கௌயாஃ ஶ்யுஸ்யுஷாஸி தஸீ வஸிஷ்டஃ உவஸ்யாஃ சுமஸ்யுஃ சுஸௌஜாத ஹி ஶ்யுஸ்தகௌஸி வஸதெஷாஃ ஜாத்யா விநாவ்யு மெஜ்ஞாநவ்யுதிவாஹிதாஶீஷயொ வஹவஸுனி தஸூஹஜாதி ஶ்யுஸாஹண ஹி

* பிராரப்தமாவது:-இப்பொழுது அதுபலித்துக் கொண்டிருக்கிற கர்மமாம். † ஆகாமியமாவது:- இனி வந்ததையும் கர்மமாம். § சஞ்சிதமாவது:- முன்சேகரிக்கப்பட்டுள்ள கர்மமாம்.

சிதம் என்று சொல்லப்படுகிற கர்மங்கள் சமமாயிருக்கின்றன. மனிதர்கள் கர்மத்தால் தூண்டப்பட்டுக் கர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆதலால் கர்மமும் பிராஹ்மணனாக மாட்டாது. தர்மசிந்தையுடையவன் ப்ராஹ்மணனென்றாலோ அதுவும் ஒப்புக் கொள்ளப்படமாட்டாது. அநேக கூத்திரியர்கள் பொற்காசுகளை வாரிவாரிக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். இவர்களையும் ப்ராஹ்மணரெனல் வேண்டும், ஆதலால் தர்மசிந்தையுடையவன் ப்ராஹ்மணனாக மாட்டான்.

பின்னை, ப்ராஹ்மணனாவான் யாரெனின், பரமாத்மாவானவன் ஒருவனேயாவான்; அவன், ஜாதி குணம் தொழிலற்றவன், %ஷடேர்மி ஶ்ஷட்பாவ முதனிப தோஷமற்றவன்; விகற்பமற்றவன்; எல்லா கற்

தஹிபுஜ்ஞாநம் ஶ்யாஹண ஹி வெதஹி கூத்திரியாஶ்யொ விவரஸாஸுபுஸரிபுநொஹிஜ்ஞாஸஹவஸுனி

தஹிபுசுபுஸ்யாஹண ஹி வெதஹி ஸவெபுஷாஃ ப்ராணிநாஃ ப்ராஸுஸுஸிதாமாஸிகுபுஸாயபுபுஸுபுநாஸி சுபுஸாஹி ப்ரெரிதாஸுனொ ஜநாஃ க்ரியாஃ கௌவஸீதி தஸூஹ சுபுஸ்யாஹண ஹி

தஹிபுயாஸிபுகொஸ்யாஹண ஹி வெதஹி கூத்திரியாஶ்யொ விவரிணுஷாதாரொ வஹவஸுனி தஸூஹ யாஸிபுகொஸ்யாஹண ஹி

தஹிபுகொவாஸ்யாஹண ஹி யஃ சுஸிஷாதாந ஶிதீயஜாதிமணக்யாஹ்நம் ஶ்யுபுரிபுஷ்யாவெத்யாஹி ஶொஷாஹிதம் ஶத்யுஜ்ஞாநாநொஹிதஸூரபுவம் ஶ்யம் நிவிபுஸ்யம் சுஸௌஷக ஶ்யாஸாரம் சுஸௌஷஹிதாத வபுதிபுகௌவ வதபுரிநம் சுஹவபுஹிஸாகாஸவநுஸ்யுபுதம் சுவணாநம் ஶ்யாவம் சுபுரெயம் சுநுஹவெகவெபு சுவரொகூதபாலாஸரிநம் சுரத

% ஷடேர்மியாவன:-ஆத்மாவுக்குண்டாகும் ஆறுவிதமான கஷ்டங்களாம். அவையாவன:-சோகம், மோஹம், பசி, தாகம், ஜரை, மாணம் என்பனவாம்.

¶ ஷட்பாவமாவன:- கர்ப்பம், ஜன்மம், பால்யம், யௌவனம், கிழத்தனம், மாணம் என்பனவாம்.

தான் இதிலே வசனாதுருபம்' என்று ஜாதிப்ராஹ்மண்யத்தின் இப்படிசைத்துச் சென்றது.

“வீசொரிந்தாயிரம்வேட்டலிஞென்றன்
யீர்செகுத்துண்ணுமைநன்று”

அநேக யாகங்களைச் செய்வதைக் காட்டிலும் ஒரு விலங்கின் உயி
சைக்கொண்டு அதுநின்ற ஊனையுண்ணுமை நன்றும்; என்றால் கொல்
லாண்மையின் பெருமையை விளக்க யாகத்தை எடுத்துக் கழித்ததே
யன்றி யாகம் நிந்திக்கப்பட்டதாகாது. அதுபோல இங்கு ஜாதி
ப்ராஹ்மண்யம் நிந்திக்கப்பட்டதாகாதாமென்க. இதுபோன்ற
விடங்களெல்லாம் ப்ரஸ்துத ப்ரசம்சாபரமாக்கி (உயர்வு நவீற்சியணி
யாக்கி)ப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனங் கொள்ளா
தொழிந்தால் பொருள் முடிவுகாணமாட்டாது இடர்ப்படவேண்டி
வரும். ஜாதிப்ராஹ்மண்யம் கொள்ளத் தக்கதில்லை யென்பது
'வஜ்ராகுசி'யின் கருத்தாயிருக்குமானால்; இது தொடங்குகின்ற
பொழுது ஜாதி வேறுபாடென்பதில்லை. இதுவும் வேதத்திற்
சொல்லப்பட்டதாம் என்று கூறியிருத்தல் வேண்டும். அங்ங
னரைக்காத்தினால் இது, ஜாதி வேறுபாட்டை ஒப்புக்கொண்டிருக்
கிறதென்று அறியக்கடவது. மேலும்,

“சாதியிரண்டொழியவேதில்லைசாற்றுங்கால்
திவமுடாநெறிமுறையின்—மேதினியில்
இட்டார்பெரியோரிடாதாரிழிகுலத்தோர்
பட்டாங்கிலுள்ளபடி”

என்ற இந்தப் பாட்டின் பொருளை யுட்கொண்டு கர்மகாண்டத்திற்
சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்ட ஜாதிப்ராஹ்மண்யமும், மற்ற ஜாதி
யும், ஜ்ஞாநகாண்டத்திற் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாந
ப்ராஹ்மண்யமும் உலகிலில்லை. கொடையாளியே உயர்குடியிற்
பிறந்தவனாவான். லோப குணமுடையவன் இழிந்த குடியிற் பிறந்
தவனாவான். இந்த இரண்டு ஜாதிகளே உள்ளன; என்று சொல்லி
விடலாமா? இது, கொடையின் சிறப்புரைக்க வந்ததென்ற மாத்தி
ரந்தாலே பொருளுணர்தற்குரியதாகும். அதுபோல 'வஜ்ராகுசி'
ஜ்ஞாநப்ராஹ்மண்யத்தின் சிறப்புரைக்க வந்ததென்றே யாவரும்
அறிவார்களாக.

இனி, தர்மபுத்ரர் நாகேந்திரனை நோக்கி உரைத்த விஷயம்
ஆராயப்படுகிறது. தர்மபுத்ரர், ஜ்ஞாநப்ராஹ்மண்யத்தைக் குறித்து
(ஸத்யம், ஜ்ஞாநம், பொறுமை முதலிய குணங்களுடையவன்
எவனோ அவனே ப்ராஹ்மணனாவான் என்றுரைத்தார். இது
கேட்ட நாகேந்திரன் என்ற சர்ப்பமானது, தர்மபுத்திரருடைய
உட்கருத்தறியாமல் அவரை நோக்கி உம்மால் சொல்லப்பட்ட
லக்ஷணமுடையவனே ப்ராஹ்மணனாவானென்றால்; உலகத்தில் ஏற்
பட்டிருக்கிற ஜாதி வேறுபாடெல்லாம் வீணாக வொழிந்தனவே.
நீர் இங்குரைத்த ஜாதி லக்ஷணமானது எல்லா ஜாதியாரிடத்திலு
முண்டாகலாமே என்று கேட்டது. அப்பொழுது தர்மபுத்ரர், இந்
தச் சர்ப்பம் ஜாதிப்ராஹ்மண்யத்தைக் குறித்துக் கேட்கிறதென்று
அறிந்துகொண்டு, விதிக்கப்பட்ட காலங்களில் ஜாதகர்மம், நாமகர
ணம், உபநயனம் என்ற ஸம்ஸ்காரத்தைப் பெற்றவன் எவனோ
அவன் ஜாதி ப்ராஹ்மணனாவான். இவன் இருபிறப்பாளனென்று
வழங்கப்படுவான். இவனுக்கு மற்றோர் பிறப்பாவது:—“தயொப
நயநம் ப்ரோக்தம் திஜாதீதாம் யயாவியி, தத்ராஸ்ய லோதா ஸா
விதீ விதாக்காவாயு உயுதே” “ததோபநயநம் ப்ரோக்தம் தீவீ
ஜாதீநாம் யதாவிதி, தத்ராஸ்ய மாதா ஸாவிதீ பிதாத்வாசார்ய உச்
யதே” என்கிறபடி உபநயன காலத்தில் ஸாவிதீரீயாகிய மாதாவுக்
கும், ஆசார்யனாகிய பிதாவுக்கும் பிறக்கிற ஜன்மமாம். என்னால்
முன் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணமானது ஜ்ஞாநப்ராஹ்மண்யத்தைக்
குறிப்பிட்டதாகும். எல்லா ஜாதியாரிடத்திலும் இந்த லக்ஷண
முண்டாகலாம். என்றுரைத்தார். இது நிற்க,

“ஸத்யம்தாநம்” என்ற சுலோகத்தால் சொல்லப்பட்ட விஷ
யம் நாகேந்திரனால் ஆக்ஷேபிக்கப்பட்டதாயிருக்க ‘விமர்சனம்’ இவ்
விஷயத்தைத் தன் பக்ஷத்திற்கு ஆதாரமாக எடுத்துக்காட்டி, தர்ம
புத்ரரால் பின் சமாதானஞ் சொல்லப்பட்ட விஷயத்தை அடியோடு
மறந்துவிட்டது. திருக்குறளில் ‘மருந்து’ என்னும் அதிகாரத்துள்
“மருந்தெனவேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்தியது, அற்றது போற்றி
யுணின்” என்றமையால் அற்றது போற்றியுண்ணலே மருந்தாகும்.
வேறு மருந்தொன்றும் வேண்டுவதில்லை; என்று பொருள் தோன்
றினாலும் அதுகொண்டு மருந்து வேண்டாமென்று தள்ளுத லியலா
தென்பதை “உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச் செல்வானென்று,

அப்பாஹ் கஹ்ரே மருத்” என்று அதுதானே வேண்டுமென் விதிக்கப்பட்டதனால் அம் மருந்துக்கு அற்றது போற்றியுணல் முக் யாங்கமென்று கொள்வதுபோல ‘வஜ்ரகுசி’யிற் சொல்லிய ப்ருஹ்ம ஜ்ஞாநமானது ப்ராஹ்மணனுக்கு முக்யாங்கமென்னு மத்துணை யல் லது பிறிதில்லையென் றற்பத்தக்கது. அதுபோல, இங்குத் தர்ம புத்திரரால் சொல்லப்பட்டது ப்ராஹ்மணர்கட்கு முக்யாங்க மாகு மென்பதும் பெறப்பட்டது.

மேலே காட்டிய திருக்குறள்களை முன்பின் நோக்காமல் ‘மருந் தென யாக்கைக்கு வேண்டாவாம், என்ற அளவில் பொருள்கொண் டால் விபரீதார்த்தமே ஸித்திப்பதுபோல, தர்ம புத்ரரால் பின்னர் உரைக்கப்பட்ட சமாதான வாக்யங்களோடு ‘ஸத்யம் தாநம்’ என்ற சுலோகார்த்தத்தையும் இயைத்துப் பொருள் கொள்ளாவிட்டால் விபரீதார்த்தமே பலமாக முடியுமன்றோ!

‘விமர்சன’த்தின் 13-ம் பக்கத்தில் ஜ்ஞாநியாயிருந்தாலும் ப்ராஹ்மணனைத் தவிர மற்ற வர்ணத்தார் ஜ்ஞானோபதேசஞ் செய யக் கூடாதென்றால் சூதர், பீஷ்மர், தர்மவியாதன் முதலானார் ஜ்ஞா நோபதேசஞ் செய்யலாமே? ‘ராமாநுஜஸித்தாந்தப்ரகாசிகை’யின் 195-ம் பக்கத்தில் அவ்வர்ணத்தார் உபதேசிக்கமட்டும் அர்ஜு நாவாரென்று கூறியிருப்பது ஜ்ஞானோபதேசஞ் செய்யக்கூடாது என்றதனோடு மாறுபடாதே? அறிவுடையோர் இவற்றை ஆராய்ந் தறிக; என்று உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

சூதர், பீஷ்மர் தர்மவியாதன் முதலானார் ஜன்மார்த்ர ஸூக்ருத பலத்தால் மஹா ஜ்ஞானிகளாய் விளங்கினார்களாதலால், அவர்கள் செய்த கார்யத்தை ஸர்வஸ்தாரணமான விதியாகக்கொண்டு எல் லோரும் கையாளக்கூடாது. நெருப்புச் சுடவில்லையே என்றால் அதற்குத் தடையாய் நின்று மணிரென்று ஆராயப்படுவதுபோல இவர்கள் உபதேசித்தார்களே யென்றால் இதற்குக் காரணம் ஆரா யப்படுமன்றோ! அஃதாவது:- பூர்வ ஜன்ம ஸூக்ருத பலத்தால் ஜ்ஞானமுடையவர்களாய் விளங்கினார்களென்பதேயாம். இன்னும் இதற்குச் சில திருஷ்டாந்தச் சுட்டுத்துரைக்கப்படும். இந்தரத்யுமன் என்ற ஓர் அரசன், ஸர்வேசுவரனை மிக அன்போடு திருவாராதனை செய்வதில் நோக்குடையனாகப் அவனிருப்பிடம் வந்த அகஸ்திய

ரைக் கவனிக்காமலிருந்தான். அதனால் அவன் சாபம் பெற்றுக் கஜேந்திரனாய் வந்து பிறந்தான். - பின்பு கஜேந்திரனுக்கு ஜன்மார்த் திர வாஸனை பின்பற்றி, அது எம்பெருமானை ஆராதனை செய்வதற் குப் புஷ்பம் கொய்ய, பொய்கையில் இழிந்து முதலையின் வாயிலகப் பட்டுப் பின் ஸர்வேசுவரனுடைய அதுக்ரஹம் பெற்றதை யாவரும் அறிவர். இது நிற்க, முன் குறிப்பிடப்பட்ட நாகேந்திரனென்ற சர்ப்பமானது, முன் இந்திரபதவி வஹித்திருந்த நகுஷனாகும். அந்த ஸூக்ருத பலத்தாலன்றோ இது தர்மபுத்ரரிடத்தில் ஜ்ஞாந விஷயமான கேள்விகளைக் கேட்டுத் தெளிவுற்றது. இந்தக் கஜேந் திரனென்ற யானையும், நகுஷனென்ற பாம்பும் முறையே எம்பெரு மானுடைய கைங்கர்யத்தையும், ஜ்ஞானோபதேசத்தையும் பெற்றது போல காட்டிலுள்ள மற்ற யானைகளும், பாம்பும் அங்ஙனம் பெற வேண்டும் என்று கேட்கிற கேள்வி எவ்வாறு பொருத்தமில்லாத தாகுமோ அதுபோல சூதர், பீஷ்மர், தர்மவியாதன் முதலானார் செய்த கார்யத்தை ஏனையோர்கள் ஏன் செய்யலாகாதென்று கேட் பது சிறிதும் பொருந்தாதாம்.

சூதரை மஹாருஷிகளெல்லாம் மிகவும் கொண்டர்டியிருக்கின்ற ராதலான் இவர், ஜன்மார்த்ர ஸூக்ருத முடையவரென்பது பிர ஸித்தி. பீஷ்மர் அஷ்டவசுக்களி லொருவராகிய தேவஜாதியைச் சார்ந்தவர். தர்மவியாதன், “ஜாதீஸ்மிருதியோடே ஜாதனாகையா லும், மாதா பித்ரு சிச்சூஷா விசேஷத்தாலும் ஸகல தர்ம ஸூக்ருதம் ஜ்ஞானாயிருக்கும்.” என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிய வாக்யங் களாலும் இவனுடைய பெருமை விளங்கும். இதனால் இவர்கள் ஜன்மார்த்ர ஸூக்ருதமுடையவராய் விளங்கினார்களென்பது அறி விக்கலாயிற்று. இஃதன்றி ‘ராமாநுஜஸித்தாந்தப்ரகாசிகை’ ப்ராஹ் மணரல்லாதாரும் ஜ்ஞாந விசேஷமுடையவராய் இருப்பார்களாகில் பிறருக்கு ஹிதோபதேச மாத்திரஞ் செய்யலாமென்று உரைத்ததே யன்றி இதை மறுத்துப் பேசவேயில்லை. ‘விமர்சனம்’ அதிற் கூறு ததையும் ஏறிட்டுக் கூறியதினால் இத்துணைச் சமாதானம் உரைக்க லாயிற்று.

‘ராமாநுஜ ஸித்தாந்தப்ரகாசிகை’யின் 194ம் பக்கத்தில் மற்ற வர்ணத்தார் ஜ்ஞானோபதேசஞ் செய்யலாகாதென்று பொதுப்படக் கூறியது, பஞ்ச ஸம்ஸ்கார பூர்வமாக மந்திரோபதேசஞ் செய்ய

லாகர்தா மென்பதை நன்கு விளக்குதற்கு 195-ம் பக்கத்தில் 'அவர வர்ணத்தார் ஜ்ஞாநாதிகரா யிருந்தாலும் 'தடுஷு ஷெயம் ததொ ஸ்ராஹ்' 'தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்' என்கிற பிரமாணத் தின்படி கேவலம் விசேஷார்த்தங்களை உபதேசிக்கமட்டும் அர்ஹ ராவதல்லது பஞ்ச ஸம்ஸ்கார பூர்வக மந்த்ரோபதேசம் பண்ணலா காது.' என்றுரைத்ததாகும். ஆதலால் முன்பின் விவராதமில்லை யென்பதை அறிந்துகொள்க. இது நிற்க,

பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்வது ப்ராஹ்மணர்கட்கே உரிய விருத் தியாம். அதைச் சூத்திரர்கள் செய்யப் பிரவர்த்திப்பதானது பிராஹ் மணன் உழப் புகுவதானது எப்படி நிந்திக்கத்தக்கதோ அப்படியே நிந்திக்கத் தக்கதாம். ஆதலால், ஒருவர்க்குரிய விருத்தியை மற் றொருவர் கையாளக்கூடாது. அவரவர் விருத்தியை அவரவரே செய்யவேண்டும். ஒருவனுக்குரிய விருத்தியை மற்றொருவன் ஏன் கையாளக்கூடாது? அவனைப்படி உயர்ந்தவனாய் விடுவான்? என்று அவனுடைய விருத்தியை மேற்கொள்வதானது பகவதாஜனுபாகிற் வரம்பை அழிப்பதாகும். உலகில் கிரியாருபமான ஸம்ஸ்காராதிக ளெல்லாம் அதிகாராதுகுணமாக, வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டிருக் கும். ஜ்ஞாநாம்சம் மாத்ரமே ஸர்வாதிகாரமா யிருக்கும். "பூர்ண கும்பங்களும், மங்கள தீபங்களு மேந்திக்கொண்டு தேசாந்த்ரகத் தாப் வந்த புத்ரனைக்கண்ட தாய்மார்களைப்போலே குளிர்ந்த திரு முகத்தையுடைய மதிமுக மடந்தையர் எதிர்கொள்ள..." என்றபடி தெளிவிசம்பாகிய மோக்ஷலோகத்திலும் பூரணகும்பம், மங்கள தீபம் என்ற இவற்றை ஏந்துதலாகிய தொழில், மதிமுக மடந்தையர் கட்கு அஸாதாரணமாக (அவர்கட்கே வுரியதாக) இருக்கக் காண் கிறோமல்லவா! அதுபோல ஒருவர்க்கு அஸாதாரணமாக விருக் கின் விருத்தியைக் கையாள்வது உசிதமில்லை யென்பது தோற்ற வில்லையா? இது நிற்க,

"எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம்" என்று திருப்பல் லாண்டில் வந்துள்ள தொடருக்கு 'புகுதலொட்டோம் 'ஆரேபுகு வார்' என்று பிரார்த்திக்கிற இவர் நிர்த்தயரைப்போலே புகுத லொட்டோ மென்பானென்னில்; வஸிஷ்டன் பரமதயாருவானாலும் சண்டாளனை அக்னி கார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளானிறே' என்று வ்யாக்யானஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்கு வஸிஷ்டரைத் திருஷ்டாந்

தமார்க எடுத்துக் காட்டியதினால் அறியக்கிடக்கிற தொன்றுண்டு. அஃதாவது-சண்டாளன் யாக கார்யத்திற் சேர்வதால் அவனுக்கு நன்மையும், பெருமையு முண்டாகுமாயில் அவற்றைத் தடை செய்வதால் வஸிஷ்டருக்கு அருளின்மையும், பாபமுமுண்டாகும். அவன் யாக கார்யத்திற் சேர்வதினால் அவனுக்குப் பாபமுண்டாவ தன்றி வேறு ஒரு நன்மையும் வருவதில்லை. அதனால் வஸிஷ்டர் அவனை யாக கார்யத்திற் சேர்க்காததினால் இவருக்கு அருளின்மை வருவதில்லை என்பதாம். இன்னும்,

எச்சிலைச் சுத்திசெய்வதற்குப் பார்த்திவத் திரவ்யமான கோம யம் உரியதாகுமென்றால், திருமண் அதனினும் எவ்வளவோ பரி சுத்தமுடையதாயிருப்பினும் அதற்கு உபயோகப்படுத்தலாமா? விசுவரூப தரிசனத்திற்குப் புகுவை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள்; அது வேதாத்யயனம் ஏதேனுஞ் செய்துளதா? அதுவுமொரு சதுஷ்பாத் ஜாதியிற் சேர்ந்ததுதானே என்று அதற்குப் பதிலாகக் குதிரையை உபயோகப்படுத்தலாமா? ப்ராதிஷ்டாவிதியில் விக்ரஹத் தற்குப் பஞ்சகவ்யாபிஷேகஞ் செய்வதற்குப் பதிலாக அதனிலுஞ் சிறந்த கங்காஜலத்தைக் கொணர்ந்து அபிஷேகஞ் செய்யலாமா? திருவாராதனைக்குத் திருத்துழாய் உரியதென்றால் அதற்குப் பதி லாக விபூதிப்பச்சையை உபயோகப்படுத்திவிடலாமா? இதனால் இன் னின்னதற்கு இன்னின்னது உரியதென்ற ஓர் வ்யவஸ்தை ஏற்பட் டுமென்பது தெரிகிறதல்லவா! ஜாதிப்ராஹ்மணரைக் காட்டிலும் ஜ்ஞாந விசேஷமுடையவர் சிறந்தவரென்றாலும் அவர்களுக்குரிய தொழிலை இவர்கள் செய்வதெங்ஙனம்?

'விமர்சனத்'தின் 13-ம் பக்கத்தில், விதுரன் 'யான் சூத்ரனாத லால் உபதேசிக்க அநர்ஹன்' என்றுரைத்தனனாதலால் ப்ராஹ்மண ரைத் தவிர இதர வர்ணத்தவர் உபதேசிக்கலாகாதென்பது எங்ங னம்? விதுரன் தன்னைச் சூத்ரனென்றுரைத்தற்குக் காரணமென்ன? சூத்ரயோனியிற் பிறந்ததனால் சூத்ரனென்னின்; வியாஸர், பராசரர் முதலியோர் ப்ராஹ்மண ராதல் கூடுமோ? அவர்களெல்லாம் ஜ்ஞாநத்தால் ப்ராஹ்மணர்களானார்களெனில்; 'விஷ்ணுஸூக்திஃ' 'விதுரஸ் ஸமஹாமதி:' என்று விதுரன் கொண்டரப்பப்பட்டவனாத லால் ஜ்ஞாநத்தால் மிக்கோனன்றோ? என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

விதூரர், சூத்ரராவதற்கும் பராசரர், வியாஸர் ப்ராஹ்மணராக விளங்கினதற்கும் முன் 'பீஷ்ம கேஷத்ரம்' என்ற நிருபணத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. விதூரர் ஜாதி ப்ராஹ்மணராகவில்லை யென்பதேயன்றி ஜ்ஞாந ப்ராஹ்மணராக விளங்கினாரென்பதில் யாதோரு தடையுமில்லை.

'விமர்சனம்' (13, 14-ம் பக்கங்களில்) விதூரர், மஹா ஜ்ஞாநி யாவாரென்று உத்யோகபர்வத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் அவர் சூத்ரராவ தெவ்வனம்? கண்ணபிரான் ஸ்ரீ விதூரர் திருமாளிகையில் அமுது செய்தருளினான். இது விஷயத்தைக் குறித்துத் துரியோதனன் கேட்டபோது கண்ணபிரான் மறுமொழி பகர்ந்ததையும் நோக்கத்தக்கது என்று பேசுகிறது.

ஈண்டு 'விமர்சனம்' விதூரர் சூத்ரராகார் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டியவைபெல்லாம் தன்பகூத்திற்குச் சாதகமாகமாட்டா. விதூரரைக் குறித்து உத்யோக பர்வத்திற் பேசியதைப் பின்னர் எடுத்து விளக்கலாகும். 'ஸ்ரீ வசனபூஷண'த்தில் "கிருஷ்ணன் பீஷ்ம த்ரோணாதி க்ருஷங்களை விட்டு ஸ்ரீ விதூரர் திருமாளிகையிலே அமுதுசெய்தான்' என்று அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த வாக்யம், ஜன்மத்தால் இழிந்தவரானாலும் ஜ்ஞாநமுடையரா இருப்பாராகில் அவர்கள் ஆதரிக்கத் தக்கவராவார்கள் என்று சொல்லுகிற ப்ரகாணத்தைச் சார்ந்ததாம். இதற்கு மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த வியாக்யானமும் இங்கு அறியத்தக்கதே. அது வருமாறு:- ".....ஜ்ஞாநியானாலும் லோக ஸங்க்ரஹத்தை (லோக நன்மையை)ப் பார்த்து வர்ணசூத்ரம் தர்மங்களை நன்றாக அநுஷ்டிக்க வேணும்; என்று உபதேசித்தும்,..... ஒருகால் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் ப்ரவர்த்தியேனாகில் லோகமெல்லாம் என் வழியைப் பின்செல்லும் என்றபடியே ப்ரார்த்தமாகத் தான் குறிக்கொண்டு அநுஷ்டித்துப் போரும் ஸ்வபாவனிறே கிருஷ்ணன். ஏவம்பூத னானவன் (இத்தன்மையானவன்) ஸ்ரீ தூது எழுந்தருளும்போது உத்க்ருஷ்ட (உயர்ந்த) வர்ண வருத்தராய் 'இங்கே எழுந்தருளுவர்' என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய க்ருஷங்களை உபேக்ஷித்து, வர்ணாத்யுத்க்ருஷாஹிதராய் (வர்ண முதலிய வற்றால் மேன்மையற்றவராய்) அத்தாலே 'இங்கே எழுந்தருளுவர்' என்னும் நினைவு மற்றிருந்த ஸ்ரீ விதூரர் திருமாளிகையிலே ஸாதா

மாகச் சென்று புக்கு..." என்பதாம். ஆக, இந்த வாக்யமானது, விதூரருடைய ஜன்மத்தின் இயல்பையும், ஜ்ஞாநத்தின் பெருமையையும் குறிப்பிட வந்ததாகுமென்று அறியத்தக்கது.

கண்ணபிரான் விதூரர் திருமாளிகையில் அமுது செய்தருளியதையறிந்த துரியோதனன் கண்ணபிரானை நோக்கி,

“ஹீஷ டெபாணா வகிசுரீ ராண்டெவ ரியுஸுதத கிரியூ வுணரீகாக்ஷ ஹுதூ வுஷுஹொஜம”

“பீஷ்ம த்ரோணா வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புத்தம் வருஷல போஜநம்”

நீ உயர்குடியிற் பிறந்த துரோணசார்யரையும், பீஷ்மசார்யரையும், அரசனாகிய என்னையும் விட்டுச் சூத்ரனுடைய அன்னத்தைப் புஜித்தற்குக் காரணம் யாது? என்று கேட்டான். அதற்குக் கண்ணபிரான்,

“அவிஷ்ணுஹ ஹொகவ்யூ அவிஷ்ணெஹவ ஹொஜயெசு”

‘த்விஷதந்நந் நபோக்தவ்யம் த்விஷந்தந்வை போஜயேத்’ விரோதிகளின் அன்னத்தை உண்ணலாகா தென்பதும், விரோதிகளை உண்பிக்கலாகாதென்பதும் முறையன்றோ! என்றான். துரியோதனன், அங்ஙனமாகில் உனக்குப் பகைவரும், உறவினருமுண்டோ என்று கேட்டான். கண்ணபிரான்,

“வாணவாநு அவிஷ்ணெ ராஜநு ரீபூபாணாஹி வாணவா”

‘பாண்டவாந் த்விஷ்ணெ ராஜந் மமப்ராணாஹி பாண்டவா’

நீ பாண்டவர்கட்கு விரோதியல்லவா! பாண்டவர்களோ என்னுடைய ப்ராணாஹிவார்கள்; என்றான். இங்குத் துரியோதனன் கேட்ட கேள்வியைக் கண்ணபிரான் ஆகேஷித்து ‘நீ விதூரரைச் சூத்ரராகக் கூறியது முறையில்லை’ என்று சொல்லியதாகக் காணப்படவில்லையே அங்ஙனமிருக்க இதைத் தன்பகூத்திற்கு அநுகூலமாக எடுத்துக் காட்டியதினால் போந்த பயன் யாது?

‘விமர்சனம்’ (14-ம் பக்கத்தில்) விதூரர், தம் வாயினால் தம்மைச் சூத்ரரென்று குறிப்பித்துள்ளாரே யெனில்; ‘நம்மாழ்வார் தம் வாயினால் தம்மை “நீசனேன்” என்றிருக்கிறார் அதனால் அவர் நீசராய்விடுவாரோ? “அறிவாளர் தமக்குத்தாமே பட்டஞ்சூட்டிக்

கொள்ளார். யாண்டும் தமது தாழ்வைச் சொல்லுவார். அம்
யில் சொல்லிக்கொண்டதேயன்றி வேறன்று. ஏனெனில்,
யோனியிற் பிறந்தவன்' என்று சொல்லிக்கொண்ட விதானே
ப்ராஹ்மண சிரேஷ்டராகிய விபாஸ மஹருஷியின் பீஜத்திற்
பிறந்தவன்' என்று சொல்லிக்கொள்ளவும் பாத்யதைபுண்டு." என்
றுரைக்கிறது.

இங்கு 'விமர்சனம்' - விதூரர் விஷயமாக இதிறாஸத்திலும்:
ஆசார்யர்க ளருளிச்செய்த ரஹஸ்ய வ்யாக்யானங்களிலும் உரைக்
கப்பெற்றுள்ளவற்றைச் சிறிதும் ஆராயாமல் சொல்லத்துணிகிறது.
'அறிவாளர் யாண்டுந் தமது தாழ்வைச் சொல்வார்' என்றால் அறிவா
ளர்கட்கு வ்யவஸ்தையென்பதே யில்லையோ? அங்ஙனமானால் ஓர்
அற்பகுணமுடையவனிடத்திற்சென்று 'புகலொன்றில்லாவடியேன்
உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே' என்றுரைக்கலாகுமோ? "ஈச
வரன் ஸந்நிதியிலே தன்னுடைய நீசத்வத்தை அநுஸந்திக்கையும்,
ஆசார்யன் ஸந்நிதியில் தன்னுடைய அஜ்ஞையை அநுஸந்திக்கை
யும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்நிதியில் தன்னுடைய பாரதந்தர்யத்தை
அநுஸந்திக்கையும், ஸம்சாரிகள் முன்னிலையில் தன்னுடைய வ்யா
வ்ருத்தியை அநுஸந்திக்கையும்" என்று லோகதேசிகனால் இன்
னின்னவிடத்தில் இவ்வாறிருத்தல் வேண்டுமென்று வ்யவஸ்தை
செய்யப்பட்டதெல்லாம் கடலோசையோ? "எனக்கார்நிகர் பிறர்
'அகல்வானத்தே'" என்றும், 'பெருந்தமிழன் நல்லேன்பெரிது"
என்றும்,

“புவியுமிருவிசும்பும்நின்னகத்தநீயென்
செவியின்வழிபுகுந்தென்னுள்ளால்—அவிலின்றி
யான்பெரியன்நீபெரியையென்பதனையாரறிவார்
ஊன்பருகுநேமியாயுள்ளு”

என்றும் பெரியார் சிலவிடங்களில் தம்மைப் புகழ்ந்தும் கூறியிருக்
கின்றார்களே; இஃதெல்லாம் குற்றமாகுமோ?

(தொடரும்.)

அறிவிப்பு.

இப்பொழுது வெளியாகும் ஏழன்றும் வருஷத்திற்குரிய சந்தா ரூபாவை மணியார்டரில் அனுப்பவேண்டும். முழுமையும் அனுப்பமுடியாதவர்கள் இருமுறையாக 6 மீ சந்தாப்பணத்தை முறலிசை அனுப்பிவிடுவது நலம். பத்திரிகை வெண்டாதவர்கள் முன்பு தெரிவித்துவிடவேண்டும். பத்திரிக்கைக்காகவே அச்சாபிஷை வைத்திருப்பதால் பத்திரிகை நடைபெறுகிற விஷயத்தில் பிடிபட்டேண்டா. பத்திரிகையின் பண்டிதராகப் பத்திராதிபர்பல வெளிநூர்களுக்குச் சென்றிருந்தால்தான் பத்திரிகை காலங்கலில் வெளிப்பாவதற்குத் தடைபட்டதென்பதில் பித்திரில்லை. இனிமேல் அதைச் குறைபாடில்லாமல் காலத்தில் வெளியிடப்பெறும். சந்தா தாரர்க்கும் பத்திரிகை ஏதாவது கவனிவிடுமாயில் அதற்கடுத்த மறு பத்திரிகை கிடைத்தவுடன் எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். தாமதிப்பார்களாயில் அவர்கள் அப்பத்திரிகைக்குள்ளே 4 அனு அனுப்பிப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏதேனும் சந்தாதிகள் எழுதித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ரிப்போக் காட்டு போடவேண்டும். சில சந்தா நேயர்கள் ஒரு வருஷகாலம்வரை பத்திரிகையை வாங்கிக்கொண்டு பிஷ் லி, பி. பைப் பெற்றுக்கொள்ளாது 'வேண்டாம்' என்று திருப்பிவிடுகிறார்கள். இதனால் தர்மத்திற்காக உழைக்கும் கமது பத்திரிகையின் அபிவிருத்திக்குக் குறைவுண்டாகிறது. இனிமேல் நேயர்கள் இவ்வித நஷ்டக்கதையுன்பெண்ணாமல் காலத்தில் சந்தாகை மணியார்டரில் அனுப்பித் தங்கள் நண்பர்களையும் சந்தா தாராகச் சேர்ப்பித்துப் பத்திரிகையை ஆதரித்துவரவேண்டுகிறோம்.

விவரம்மாறும் சந்தாதார்கள் தங்கள் புது விலாசத்தை எங்களுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். இன்றைல் அறித்த சஞ்சிகை பழைய விலாசத்திற்கே போடும். அதற்கு நாம் பொறுப்பாகியிருக்கோம். சந்தாதார்கள் எழுதும் லெட்டரினும், மணியார்டரினும் சந்தா கப்பல்களுக்குறித்து அனுப்பவேண்டும்.

இங்ஙனம்.

மாணேஜர்.

ஹரிஸமயதிவாகரம் ஆபீஸ்.

239. தெற்குமார்டுத் தெரு, மதுரை.